

ikke har set i saa mange Aar. Hvor jeg glæder mig til at tale med dig! Og du vil nok være god imod mig, Emanuel. Jeg trænger saa meget til din Trøst. Jeg længes efter at kunne læne mit Hoved mod din Skulder og tale til dig i Fortrolighed. Ja, Emanuel, — Vorherre hjemsøger os. Maatte vi have Kraft til at bære vor Byrde!

For din Fremtid troer jeg ikke, du behøver at være bekymret; det mener ogsaa baade Fader og min Mand. Igaar, netop som Fader havde modtaget dit Brev om Formiddagen og sendt det herop, for at vi skulde læse det, var vi til Middagsselskab hos Justitarius Munck. Ved Siden af mig ved Bordet sad Stiftsprovsten, som jo kommer hjemme hos os; og da jeg var saa glad over dit Brev, kunde jeg ikke lade være at fortælle ham, at du nu vilde flytte herind til Byen. Han syntes mærkelig nok at vide noget om det iforvejen (oppe fra Ministeriet, mener min Mand) og lod ogsaa til at være meget tilfreds dermed. Jeg spurgte ham tilsidst rent ud, om han mente, du kunde faa et af de mindre Embeder ved en af Kirkerne her i Byen, og det syntes han slet ikke at anse for umuligt. „Deres Broder er jo en særdeles god Laudabilist,“ (er det rigtigt stavet?) sagde han; „og vi trænger ogsaa herinde til unge og prøvede Kræfter.“ Han lagde særlig Eftertryk paa „prøvede“. I det hele talte han saa pænt om dig, (han kender dig jo fra gammel Tid hjemme fra Fader) saa jeg tror ikke, det vil komme til at skade dig, at du har haft de Anskuelser, som du nu er kommen bort fra.“

Denne Slutning tiltalte ikke Emanuel; den kastede en ham selv uforklarlig Uro ind i hans Sind.

„Hvor kommer hun paa saadanne Tanker?“ udbrød han. „Hun har jo altsaa sletikke forstaaet mig!“

„Er du saa ganske sikker paa det?“ sagde Hansine.

Emanuel svarede ikke. Han var paany sunken hen i Tanker.